

Ἐγριούπ πασσᾶς καὶ Φασουλῆς
 κι' ὁ ἓνας κι' ὁ ἄλλος σεβνταλῆς.

Ε. — "Ω ! Μπουγιουρούμ !...
 Φ. — Εὐχαριστῶ...
 Ε. — Ποιὸς εἶναι ;
 Φ. — Δὲν μὲ ξέρεις ;
 εἶμαι ὁ "Ἕλλην Φασουλῆς καὶ πρῶτος ντελμπεντέρης.
 Ε. — Θέλεις τσιμποῦκι ;
 Φ. — Μάλιστα, μὰ φέρε καὶ σερμπέτι,
 νὰ μοῦ 'λαφρώσῃ τὴν καρδιά καὶ τὸ πολὺ σεκλέτι.
 Ε. — Καὶ τί ὀρίζεις, βρέ Γκιουρ ;
 Φ. — Ἀχίσως θὰ τὸ μάθῃς,
 καὶ τῶν παθῶν σου, Τουρκαλᾶ, τὸν τάραχον θὰ πάθῃς.
 Ἦλθα ποῦ λές, ἀφέντη μου, εἰ δὴ ὁ μᾶς νὰ τὰ 'ποῦμε,
 καὶ ὡσπερ ἦγουν δηλαδὴ νὰ συνεννοηθοῦμε.
 Ε. — Γκέλ μπακαλούμ !...
 Φ. — Ἐφέντη μου, βεβχίως εἶδες τώρα
 πῶς 'στό Γκριτζόβαλι ἐκεῖ σὰς 'δώσαμε σπαλιόρα,
 κι' εἰδείσαμε μὲ πράγματα καὶ ὄχι μὲ παρλάταις
 πῶς ἔχομε πολὺ γερκίς, ἐφέντη μου, τῆς πλάταις,
 καὶ πῶς 'μποροῦμε τὸ σπαθὶ νὰ σφίγγωμε 'στό χέρι
 καὶ ν' ἀψηροῦμε δλο σὰς τὸ ἀπιστο ἀσκέρι.
 Ε. — Σικτίρ, χιντζέρ !
 Φ. — Σικτίρ καὶ σύ...

Ε. — Κιοπέκ κιοπόγλου, σώπα.
 Φ. — Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Τουρκαλᾶ, καὶ ἄλλοτε σοῦ τῶπα.
 Ἄπ' τῆς φοβέραις σου, Πασσᾶ, τὰυτί μου δὲν ἰθρόνει...
 μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα 'στὰ βουὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.
 Καὶ ἂν ὁ ψευτοθόδωρος μετὰ τῆς συντροφίας
 δὲν ἔβλεπε φαντασματα καὶ μηχανορραφίας,
 ἂν δὲν τὸν ἔσκιαζαν φωναῖς μίς 'στὴν πολλή του φούρια,
 ἂν λάχνα δὲν ἔβλεπε, ρεπάνια καὶ ἀγγούρια,
 ἂν δὲν μᾶς ἐξεθέωνε μὲ τῶνα κι' ἄλλο ψέμμα,
 ἂν ἔτρεχε 'στὰς φλέβας του τὸ ἰδικόν μου αἷμα,
 ἂν ξένοιχοι δὲν 'πίναμε καρρὲ μὲς 'στὴ λιγκάδα,
 ἂν τέλος πάντων ἔλειπαν καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
 οἱ τόσοι μπεχλιθάνηδες καὶ οἱ οὐραγκουτάγκοι,
 ἕως τὴν Πόλι σήμερα, σὰς πειρῶμε φαλάγγι
 καὶ μὲ τὴν κλάρα μοναχὰ τοῦ Τουρκομάχου Τράκκ,
 καὶ δὲν θὰ σὰς ἐγλύτωνε καὶ τῆς Φατμάς ἢ βράκκ.
 Ἄλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι καὶ θέλω μὴ ἡμέρ,
 ποῦ θὰ σὰς παρ' ὁ δικολος καὶ μάννα καὶ πατέρα.
 καὶ τότε πιά καλλίτερα, Πασσᾶ μου, θὰ τὰ 'ποῦμε.
 καὶ πάλι θ' ἀνταμώσωμε καὶ θὰ λογαρισθοῦμε.
 Μὴν κοκορεύεσαι, Πασσᾶ, καὶ ὁ καιρὸς γυρίζει,
 καὶ τὸν μεγάλον ὁ μικρὸς ποδοπατεῖ καὶ σγίζει.

Μὴν κοκορεύεσαι, Πισσᾶ... δὲν εἶν' ἀκόμη ὄρα,
καὶ μὴ θαρρεῖς, βρὲ μπουνταλά, πῶς 'πέρασε ἡ πόρα·
κι' ἂν ἐσθυσε ἡ πυρκαγιά, μὰ βράζει τὸ καμίνι,
καὶ μιὰ ἡμέρα πόλεμος ἀληθινὸς θὰ γίνη,
καὶ ἡ Ἑλλὰς κραδαίνουσα τὸ ξίφος τῶν πολέμων
θὰ πεταχθῆ' στὸν Ὀλυμπον ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων,
βροντῶσα καὶ ἀστράπτουσα μὲ κάλλη Ἀμαζόνος
καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς στέρουσα μὲ ρόδα Μπραθῶνος.
Ε.— Μὴ μού χαλᾶς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουλοῦκι.
Φ.— Θὰ φᾶς κάμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Φτοῦ! φτοῦ! ἀλά μπελιθρῆσιν!
Φ.— Φτοῦ σου καὶ σὺ, σπασμένε,
δικόλου ἰνφαιόκορμε γικουρτοβαφτισμένε.
Ε.— Φτοῦ σου, Γκιαιούρη Φκσουλή!
Φ.— Στὸ διάλο, χαλντούπη,
ὁπού μὲ τῆς φοβέραις σου μᾶς ἔγινες κουνούπι.
Τι νὰ σᾶς κάνω, ἄτιμοι, ποῦ ἦταστε ἀσκέρι,
ἀλλοιῶς τί ἐπαθαίνατε μόν' ὁ Ἀλλάχ τὸ ξέρι.
'Εγὼ 'παντρούομαι μὲ μιὰ, καὶ σὺ, Πισσᾶ, μὲ δέκα,
τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ, μὲ μιὰ ξερὴ γυναικα;
'Ενῶ δὲ εἶπε ὁ θεὸς τὸ γένος μας ν' αὐξάνη
κι' ἀνθρώπους κατ' εἰκόνα του ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνη,
ἡμεῖς οἱ χρεῖαν ἔχοντες κι' ἐνὸς ἀνθρωπαρίου
περιτρονούμεν ἀποινεὶ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.
κι' ἀφοῦ γυναικὲς μπόλικαις εἶν' εὐκολο νὰ 'βροῦμε,
καθόμωστε σὰν γάχηδες καὶ κρυφολαχταροῦμε.
'Ἐσεῖς ἐμεγαλώσατε μὲ τὴν πολυγαμίαν
κι' ἀπολαμβάνετε τοῦ ζῆν μὲ τὴν εὐθυμίαν,
κι' ἡμεῖς οἱ κουτομόηδες μὲ μιὰ γυναικα μόνο
ἓνα κουτάβι βγάζομε ἀπάνω εἰς τὸ χρόνο,
κι' εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θᾶβγη καὶ ἀγόρι...
Ἄ! πρέπει νὰ μεταβληθοῦν τοῦ γάμου μας οἱ ὄροι.
Πρέπει κι' ὁ Ἕλληνας, τζόγιχ μου, ἂν θέλῃ τὸ καλὸ του,
νὰ πέρνη δέκα θηλυκά κι' αὐτὸς 'στὸ μερδικὸ του.
Πρέπει κι' ἡμεῖς νὰ γίνωμε ὡσὰν καὶ σᾶς Πασσάδες
καὶ ἀπ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω μας νὰ σέρνωμε κυράδες,
νὰ παύσουν καὶ οἱ ἔρωτες σπαραζόντες καρδίαις,
νὰ ἔχωμε κι' ἀπὸ παιδιὰ μεγάλας ἐσοδείας,
νὰ χύνουν βάλσαμο γλυκὺ 'στὰ τόσα μας σεκλέτιχ,
καὶ νὰ μᾶς κάνουν τέσσαρα ποῦ λὲν τὰ καμπατία.
'Ὅθεν σκεφθεῖς περὶ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ζημίας,
θὰ φέρω νομοσχέδιον περὶ πολυγαμίας,
κι' ἂν προξενήσῃ, ἀδελφέ, 'στὰς Ἑλληνίδας τρόμον,
στέλλω κι' ἐγὼ 'στὸν διάβολο τὸν περὶ γάμου νόμον,
καὶ πέρνω δέκα Τούρκισσαις καὶ ἡ δουλειὰ τελειώνει...
μὰ ἄρ' εἶν' ἡ νύκτα 'στὰ βουνά κι' ὁ κλέφτης ξεσπαθώνει.
Ε.— Μὴ μού χαλᾶς πρῶτ' πρῶτ' τὸ τόσο μαχμουλοῦκι.
Φ.— Θὰ φᾶς κάμμιά ξανάστροφη μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Ντέφ ὄλ, βρὲ Φκσουλή, μπουρτάν...
Φ.— Βρὲ μὴ μού φεύγῃς, στέκα...
φέρε σοῦ λέγω 'γρήγορα σερμπέτι καὶ γυναικα.
Μὴ μ' ἀνγκάξῃς νὰ χυθῶ ἀπάνω σου σὰν λύκος.
Ε.— Ἀληθινὰ τί γίνεται ὁ κύριος Στεφῆκος;
Φ.— Πολὺ καλά... εὐχριστῶ...

Ε.— Κι' ὁ Δούνης σου;
Φ.— Ὁρξία...
ἐξ Ἀθηνῶν ἐφθάσαμε κι' οἱ ὄσο μας παρέα,
ἐνῶ δὲ διεσχιζάμε κοιλάδας καὶ χειμάρους,
κι' ἐνῶ συνομιλοῦσαμεν γιὰ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
κι' εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐπέτα ἡ ψυχὴ του,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐφώναζα μαζὺ του.
Ε.— Κι' ὁ Θεοδώρης;
Φ.— Δὲν ἔπαυτε ὡς σῆλερα λιμάρων
διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,
κι' ἀκόμη βλέπει γύρω του γελοῖους συνωμώτας
καὶ μηχανορραφήματα κι' Αὐστριακοὺς προδότας.
Ε.— Δὲν ἔρχεται Κισλάρχαγας νὰ γίνη 'στὸ Σεράι,
μαζὶ μὲ τῆς χανούμισσαις νὰ εἶναι πλαῖ πλαῖ;
Φ.— Ἐμεῖς σᾶς τὸν χαρίζομε κι' ἄς γίνη ὅ,τι θέλει...
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς θᾶκανε γιὰ γυναικῶν κοπέλι.
Ε.— Καὶ τώρα τί ὀρίζετε...
Φ.— Σᾶς θέτω ἓνα ὄρον,
νὰ φύγετε πολὺ μακρὰν ἐκεῖθεν τῶν συνόρων,
καὶ οὕτω πως ὁ ἓνας μας τὸν ἄλλον νὰ μὴ βλέπη,
ἀλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.
Αὐτὸ ἀμέσως ἀπαιτῶ, διχθόντρου μου κολουῖκι,
καὶ τώρα σῦρε φέρε μου φωτιὰ γιὰ τὸ τσιμποῦκι.
Ε.— Βρὲ ἄφησέ με ἤτυχο, μωρὲ γικουρ κενέφη.
Φ.— Σικτίρ ὄρντάν βρὲ πεζεβέγκ...
Ε.— Βλέπω πῶς ἔχεις κέφι.
Φ.— Ὅποτε θέλεις κόπιεσε κι' ἂν σὲ βεστάη ἔλα.
Ε.— Ὅλάν γιηκῆλ μπουρτάν κικφίρ...
Φ.— Θὰ πῆση μαναβέλα.
Ε.— Σικτίρ...
Φ.— Σκακλινὰ σιτσά...
Ε.— Ἐθῶμωσα, Γκιαιούρη...
Φ.— Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς τσιμποουκιῖ; 'στὴν ὑψηλή σου μούρη.

Κεφαλληνίας οἶνο:
ποῦ ὁ καθεὶς ἄς πίνη.

'Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρησιὰ Κεφαλληνίας,
τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κι' ἀθῆνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγί, τὸ δεῦτερο γιὰ φρούτα,
καὶ ἅμα πιῆς κι' ἀπὸ τὰ δὴ ἡ γυρευεὶς τὰ λαγοῦτα.

Τὸ Ἄστου τὸ αὐριανὸν θὰ δώτῃ καὶ θὰ πάρῃ,
θὰ ἔχη δὲ ζωγραφιστὸ τὸ κάθε παλληκάρι,
ποῦ ἔπεσε μαχόμενον μὲ θυμωστὴν ἀνδρείαν
κι' ἐτίμησε τοῦ ἔθνους μας τὴν νέαν ἱστορίαν.

Καὶ τώρα πιά ποῦ πόλεμος κᾶνεὶς δὲν μᾶς τρομάζει,
καὶ ὁ «Ρωμῆος» 'στὸ προσεχὲς τοὺς ὄρους του ἀλλάζει.

Τοῦ Ρωμῆου μα: τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα 'μέρη συζητούντων,
μὲ μακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιθούρια.